

Mary Alice Monroe
ÚSZÓLECKÉK

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Mary Alice Monroe
ÚSZÓLECKÉK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Swimming Lessons

Copyright © 2007 by Mary Alice Kruesi

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 499 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Toy Sooner az éjjel megint a teknősről álmodott. Mindig ugyanazt az álmot látta, amely olyan élethűnek tűnt, hogy amikor a lány a takaróba gabalyodva felriadt, letaglózó, megnevezhetetlen sóvárgás töltötte el.

Toy egy homokdűne mélyedésében ücsörgött, amely a hullámoktól megtépázott tengerpartra nézett. Véget ért egy újabb nap. Tengeri zab zöldellt körülötte, és a feje fölött egy bagoly szelte át az egyre sötétülő égboltot. Megkezdődött a dagály, és kagylóhéjakat, uszadék fát és mélyen eltemetett emlékeket sodort a partra.

Ő volt az a teknős az álomban. Talán csak azért álmodta ezt, mert folyton a teknősök jártak a fejében? A nyugtalan óceánt kutatta, amely az örökkévalóságig nyújtózkodott a hatalmas égbolt alatt. A távoli hullámok között tengeri teknősök gyülekeztek a fészekrakási időszakban. Toy érezte az anyateknősöket: türelmesen vártak, amíg az ösztöneik ki nem vezették őket a biztonságos vízből a veszélyes tengerpartra, ahol lerakhatták a tojásaikat.

Érzékeny időszak volt ez Toy számára. Minden májusban, amikor a tengeri teknősök visszatértek az Isle of Palmsra, érezte, hogy szeretett pótanyja, Olivia Rutledge is visszatér velük együtt.

Szorosan átkarolta a térdét. Ez a kis dűne volt az ő menedékhelye a tengerpart üres foltján. Gyakran kijött erre a szent

helyre: gondolkodni, emlékezni, vigaszra találni. Itt közelebb érezte magát Olivia Rutledge-hoz, vagyis Miss Lovie-hoz, ahogyan mindenki ismerte. Ez a dűne volt Miss Lovie kedvenc helye, és egy-egy este, különösen, amikor a nap már lement, és a madarak is elcsendesedtek, mint most, Toy mintha Miss Lovie hangját hallotta volna az édes illatú, tengerparti szellőben.

Öt év telt már el, amióta Miss Lovie magára hagyta. És öt év hosszú időnek számított Toy életében, hiszen még csak huszonhárom éves volt. Miután Olivia Rutledge meghalt, Toy az öt év minden egyes napján keményen dolgozott azért, hogy jobb életet teremthessen magának és a lányának, a kis Lovie-nak. Erre esküdött meg Miss Lovie sírja mellett, és ezt ígérte a kisbabájának.

– Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy hű legyek az eskümhöz – mondta fennhangon Lovie Rutledge-nak, mert érezte, hogy a lelke aznap este a közelben jár. – Elvégeztem a főiskolát, jó állásom van, és szép kis otthont teremtettem Lovie-nak. Takaros és vidám otthont, virággal az asztalon, ahogyan tanította nekem. Úgy szerettem volna jó anya lenni!

A térdére fektette az állát, és reszketegen felsóhajtott, amikor az álomból ismert sóvárgás újra erőt vett rajta.

– Mondja meg, Miss Lovie! Miért nem érzem mégis jól magam? Elégedettnek. Még mindig olyan vagyok, mint a teknős az álmomban, úszom és úszom egy hely felé, amelyet láthatólag soha nem érek el.

Vékonyka hang szakította félbe a révedezését.

– Anya!

Toy felkapta a fejét, és a hang felé fordult. A kislánya a víz közelében ücsörgött színes műanyag vödörök és lapátok gyűrűjében. Hosszú, szőke hajtincsei megkeményedtek a sótól, és a hátára hullottak, miközben négykézláb egy homokvár kezdetleges alapjai fölé hajolt.

- Mit szeretnél, Lovie?
- Anya! Segíts a homokváramban!
- Toy felsóhajtott, és ellenállt a kísértésnek.
- Most dolgozom, édesem.
- Te mindig dolgozol.

Toy látta, hogy a lánya egy pillanatra durcásan ráncolja a homlokát, majd visszahajol a homokvárhoz, és folytatja az ásást. Az óceán fojtott morajlásával keveredve megszólalt a fülében Olivia Rutledge hangja: *Azonnal hagyd abba, amit csinálsz, és játssz a gyerekeddel!*

Toy mindennél jobban vágyott arra, hogy élvezhessen minden értékes, tovatűnő pillanatot, amit a kis Lovie-val tölthet. Elöntötte a büntudat túlságosan jól ismert érzése, és egy pillanatra a lányán felejtette a szemét. Lovie éppen egy újabb tornyot formázott a pufók kezecskéjével.

Toy arra gondolt, ez a gyerek akkor a legboldogabb, amikor a tenger közelében lehet, és a szíve hevesen kalapált a szeretettől. Mindegy, hogy kagylót gyűjtött, homokvárat épített, vagy a hullámokkal incselkedett, amíg a lábujja a homokba süppedt, a kislány elégedett volt. Még csak ötéves volt, de már ennyi idősen is úgy hasonlított Miss Lovie Rutledge-ra, hogy Toy néha azon tűnődött, talán az idős asszony lelke született újjá a kis névrokonában. Toy számára a kislánya jelentette a világmindenséget. És éppen a gyermeke jövőjéért kellett most önfegyelmet gyakorolnia.

- Hadd fejezzem be ezt a jelentést! – kiáltotta a kislánynak.
- Aztán segíték befejezni a homokváradat.
- Megígéred?
- Megígérem. Rendben?

A kislány bólintott, így Toy eltökélten lesöpörte a homokszemeket a jegyzetfüzetéről, és visszatért a jelentéshez, amelyet másnap reggel le kellett adnia. Akvaristaként dolgozott, és ő felelt egy általa berendezett tárlatért a Dél-karolinai Tengeri

Akváriumban. Ez volt az első önálló feladata, és be kellett bizonyítania, hogy képes megbirkózni vele.

A szúnyogok kínozták a párás levegőben, és a szélfúttá homok a nyirkos bőrére tapadt, de Toy eltökélten dolgozott tovább, elhatározta, hogy mire lemegy a nap, befejezi a jelentést. Egy idő után becsukta a jegyzetfüzetét, és felnézett a lányára. A vár kiegészült egy újabb dűledező toronnyal.

Ám Lovie-nak nyoma veszett.

Toy visszafojtott lélegzettel pásztázta a tengerpartot.

– Lovie! – kiáltotta, és felpattant a homokból.

– Anya, nézd!

Toy a hang felé kapta a fejét. Lovie lábujjhegyen toporgott a víz szélénél. Rózsaszín fürdőruhája ülepére nedves homok tapadt, és izgatottan a tenger felé mutatott.

Toy átfutott a homokon, és megragadta a kislánya karcsú vállát.

– Tudod, hogy nem szabad a víz közelébe menned – dorgálta meg, miközben tetőtől talpig végigmérte, és óvatosan lesöpörte a homokot az arcáról. – Halálra rémítesz.

Az ötéves kislányt azonban hidegen hagyta az anyukája aggodalma. Hatalmas, kék szemét a vízre szegezte.

– Ott van! – kiáltotta, és türelmetlenül mutogatott az ujjával. – Látom!

– Mit látsz? Egy delfint? – Toy az Atlanti-óceán felé fordította a fejét, és az emelkedő hullámokra meredt. És akkor megpillantotta. Hatalmas, sötét élőlény lebegett a víz felszínén, alig öt méterre tőlük.

Nem delfin volt. Toy hunyorogva előrébb lépett. Talán tektonós lehetett? A sötét halom élettelenül emelkedett és süllyedt a hullámok hátán.

– Te itt maradsz – közölte ellentmondást nem tűrő hangon, és Lovie ezúttal nem tiltakozott.

Toy feltúrta a nadrágja szárát a karcsú lábán, kontyba fogta

a feje tetején a vállig érő, szőke haját, és besétált a tengerbe, hogy közelebbről szemügyre vehesse a titokzatos lényt. Érezte, ahogyan a hűvös, tavaszi víz kavarg a bokája, majd a vádlija körül, míg végül benedvesíti a rövidnadrágja szárát, miközben lépdelt előre, és kíváncsian méregette a hullámokon lebegő, sötétlő lényt.

Valóban egy teknős volt! Vagy kilencven kilót nyomhatott – és élettelennek tűnt. *Milyen kár!*, gondolta Toy, és azon tűnődött, vajon tojásrakó nőtény lehet-e. Mindig nagy veszteségnek számított, ha elpusztult egy kifejlett teknős, de egy fészekrakó nőtény halála kész tragédia volt. Nemzedékek vesztesége.

A hullámok közelebb sodorták a teknőst, és Toynak összeszorult a gyomra a látványtól. Úgy tűnt, régóta lebeghetett már a víz tetején. Csúnyán lesoványodott, a páncélja száraz volt, és egyik szélétől a másikig kagylók borították.

– Szegény anyuka! – motyogta Toy maga elé. Az utóbbi években túl sok elpusztult teknőst vetett partra a víz. A Teknőscapat tagjai „Kagylós Kate”-nek hívták őket, és úgy tűnt, ez a példány is felkerülhet a listájukra. Toy elhatározta, hogy reggel felhívja a Természeti Erőforrások Hivatalát. Már vissza akart fordulni, amikor az állatnak megmozdult az egyik lába.

– Ez nem lehet... – Toy hunyorogva közelebb hajolt. Egy nagy hullám nekicsapódott a lábának, de ő le sem vette a szemét a teknősről. A láb újra megmoccant. – Még él! – kiáltotta a kislányának.

A kislány fel-alá ugrált és tapsikolt örömeiben. Toy gyorsan közelebb gázolt a vízben a kislányhoz, hogy Lovie jól hallja, amit mond.

– Édesem! Szükségem lesz egy kis segítségre. Szaladj fel Flóhoz, és mondd meg neki, hogy gyorsan jöjjön ide! Meg tudod csinálni?

– Igenis, anya!

Azzal Lovie villámgyorsan elviharzott a dűnék felé. Mögöttük ott állt a fehér faház, amelynek tulajdonosa, Florence Prescott a sziget Teknőscsapatának a vezetője volt. Flo aktívan részt vett a közösség életében, és nagyrészt házon kívül tartózkodott, mert éppen segített valakinek, de vacsoratájban általában ha-zaért. Legalábbis Toy azt remélte, hogy aznap ez volt a helyzet.

Visszafordult a teknős felé. A mozdulatlan teremtmény a hátsójával felfelé lebegett, mint valami lyukas gumicsónak. Toynak ki kellett húznia. Felsőhajtott, és lenézett a ruhájára. *Nos, a fele már így is átázott*, gondolta, majd gázolni kezdett a vízben az állat felé.

A kavicsos homok hirtelen elmélyült, és csúszóssá vált. Toy talpát megvágta egy kagylóhéj. Éles fájdalom nyilallt a lábába, és amikor lepillantott, megállapította, hogy a zavaros víz vöröslök a vértől. A teknős még távolabb sodródott az áramlatban. Toy nem törődött a fájdalommal: elrúgta magát a fenéktől, és úszni kezdett a lebegő test felé.

A nagy teknős sokkal rosszabb állapotban volt, mint gondolta. Amikor odaért mellé, az állat sötét, mandulavágású szemével gyászos pillantást vetett rá.

– Cseppet se félj, nagylány! – mondta Toy, és azonnal érezte, hogy kettejük között kialakult valamiféle kapcsolat. – Egy szempillantás alatt kiviszlek innen.

Egy kisebb hullám az arcába csapott, miközben úszva megkerülte a teknőst. Csípett a szeme. Kiköpte a sós tengervizet. Miután sikerült a hátsó úszólábak mögé kerülnie, erősen meg tudta ragadni a páncélt. Belekapaszkodott, akár egy úszódeszkába, aztán tempózni kezdett a lábával, és a part felé tolt a teknőst.

Egészen szépen haladt, amikor a szeme sarkából megpillantott valami fürge, ezüstös villanást. Visszafojtott lélegzetel pásztázta a vizet. A felszín üvegesen csillogott a lemenő nap fényében. Toy elbizonytalanodott, de nem hagyta, hogy

hatalmába kerítse a csalóka nyugalom. Az alkonyat a cápák napszakja volt.

Toy tisztában volt vele, hogy kiszolgáltatott helyzetben van. A ragadozók örültek egy beteg teknősnek, hiszen könnyű prédának számított. Toynak vérzett a lába, és tudta, az egyetlen bölcs döntés az lenne, ha otthagyná a teknőst, és kiúszna a vízből.

Aztán újra megpillantotta. És ezúttal nem voltak kétségei. A vékony, V alakú hátúszó felbukkant a felszínen, és cikcakkban közeledett feléjük. Toy mozdulatlanra dermedt, amikor a cápa közelebb ért, de aztán fürgén irányt változtatott. A teknősnek életre keltek az ösztönei, az úszólábak erőtlenül taposták a vízfelszínt. A cápa újra felbukkant, de ezúttal a keskeny öböl távolabbi részén.

– Végül is soha nem mondták, hogy okos lány vagyok – motyogta Toy maga elé, majd megragadta a teknős páncélját. Felnyögött, és minden erejével tolni kezdte az állatot. Ezt még kétszer megismételte, mielőtt a lábát meg tudta vetni a homokban. A cápa ismét közelebb merészkedett, felderítette a terepet.

Egy bikacápa volt, százhusz centiméter hús-vér veszedelem, és Toy tisztában volt vele, hogy sekély vízben is tud támadni. A teknős mellső lábaihoz sietett, és újra megragadta a páncélt.

– Még nem vagyunk otthon – mondta, és húzni kezdte a hatalmas testet a part felé. Hallotta, hogy Florence Prescott a nevét kiáltozza a parton. – Siess, Flo! – kiáltotta hátra.

Flo a korát meghazudtoló fürgeséggel, kecsesen a vízbe gázolt, mit sem törődve azzal, hogy nem vetette le a teniszcipőjét.

– Húzzuk ki a vízből! – kiáltotta Toy sürgetően. – Társaságunk érkezett.

Flo átnézett Toy válla fölött.

– A fenébe! – motyogta maga elé.

Lovie is beszaladt a hullámok közé, és apró karját a teknős felé nyújtotta.

– Hadd segítsek!

– Lovie! Most azonnal menj ki a partra! – adta ki az utasítást az édesanyja.

– De segíteni akarok!

– Tedd, amit anyukád mond! – jegyezte meg Flo. – A cápák előszeretettel kapják el a kis teknősöket a bokáig érő vízben, és a te lábujjad éppen olyan méretű. Azonnal menj ki, te butus!

Lovie kibotorkált a partra.

Flo megragadta a teknős páncéljának az odalát. Napbaránított karja arról árulkodott, hogy hosszú éveket töltött el a napsütötte tengerparton.

– Háromig számolok...

Háromra kirángatták a teknőst az utolsó néhány méteren a homokos part széléig. Amint kiértek a vízből, azonnal letaglózták őket a hatalmas teknős teljes súlya. Olyan volt, mintha egy sziklatömböt rángatnának, és minden erejüket latba kellett vetniük, hogy kihúzzák a homokba, amíg végül már csak a hátsó úszólába végét nyalogatták a dagály hullámai.

A teknős továbbra sem mozdult. Toy leroskadt mellé a homokba, és felemelte a lábát, hogy szemügyre vegye a sérülést. Döbbenten látta, hogy a nagylábujján éktelenkedő vágás meglehetősen mély, és állhatatosan szivároog belőle a vér. Ráadásul pokolian fájt. Ekkor döbbent rá, milyen vakmerő döntés volt a részéről, hogy a vérző sebbel a teknős mellett maradt a vízben. A cápa újra eltűnt a zavaros vízben. Toy megkönnyebbülten felnevetett.

– Min nevensz? – kérdezte Flo. – Csak nem vágtad meg magad? – Azonnal lecsapott rá, mint valami tyúkanyó.

– Ugyan, semmiség.

– Azt majd én megmondom. A kagylóhéj pengeéles tud lenni. Hadd nézzem!

– Tényleg jól vagyok, Flo.

– Mutasd csak meg! – erősködött az idős hölgy, majd lehajolt, megragadta Toy lábát, és közelebből szemügyre vette a pórul járt ujját. Csettintett a nyelvével. Lovie megigézve téblábolt mellettük. Flo gyorsan felmérte a helyzetet, majd elengedte a barátnője lábát, és felállt. – Kend be egy kis antibiotikumos kenőccsel, és megmaradsz!

Toy megnyugtatóan felnézett a kislányára.

– Nem hiszem el, hogy bementél odáig, miközben egy cápa üldözött! – zsörtölődött Flo. – Ennél azért már igazán okosabb lehetnél.

Ám Toy nem vette magára a korholást.

– Amikor kiúsztam, nem vettem észre, és abban sem voltam biztos, hogy vérzik a lábam – magyarázta, majd felhorkant, és diadalittasan hozzátette: – De kihoztam, nem igaz?

Florence Prescottnak általában minden helyzetre volt egy optimista megjegyzése, de ezúttal borúsan lenézett a teknősrre, és megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy megérte a kockázatot. Ebben a teknősbén alig van élet. És tiszta mocsok. Sokkal jobb állapotban lévő példányokat is eltemettem már, mint ez.

– Ugyan, hiszen gyönyörű! Ez a „mocsok” csak pióca, alga és kagyló. Nincs más dolgunk, mint elvinni egy helyre, ahol megtisztíthatjuk.

Mielőtt tovább morfondírozhattak volna, kiáltásokra lettek figyelmesek a part felől.

– Hála az égnek! Megérkezett a felmentő sereg – jegyezte meg Flo. Aztán a magasba nyújtotta a karját, és integetni kezdett. – Cara! Brett! Erre gyertek!

Toy a dűnék felé fordult, és megpillantotta a keki rövidnadrágban és zöld „Rekesztőszigeteki Ökotúra” feliratú pólóban közeledő házaspárt. Azonnal jobb kedvre derült, és szélesen elvigyorodott, miközben integetésre emelte a kezét.

Egy magas, karcsú nő sietett feléjük, komoly, gyors mozdul-

latokkal. Fényes, fekete hajába belekapott a szél, és Toy tudta, hogy a csinos, teknőspáncél szemüveg mögött Cara szeme izgatottan csillog a hírtől, hogy élő teknőst láthat a parton.

A háta mögött megpillantotta Brett széles vállát, a férfi még Caránál is magasabb volt. Bár szintén a feleségével közös vállalkozásuk reklámpólóját viselte, Brett ruhája fakó és kopott volt, amitől úgy festett, mint egy borostás, vadóc fiú a szigetről.

Lovie izgatottan felsikoltott, amikor megpillantotta őket, és már szaladt is Brett karjába, aki fürgén a levegőbe emelte.

– Nézzétek! Egy teknős! – kiáltotta a kislány.

– Látom. – Brett kék szeme csillogott a napbarnított arcán, és vidáman vigyorgott, miközben körbeforgatta a kalimpáló Lovie-t. Azután gyakorlott mozdulattal a csípőjére ültette.

– Mink van? – kérdezte Cara, és azonnal a teknőshöz sietett. Az állat fölé görnyedt, hogy közelebről szemügre vehesse.

– Talán egy fészekrakó nőstény – válaszolta Flo, aki azonnal Cara mellett termett. – De mindenütt kagylók borítják. És piócák. Nézd csak! Ezek a borzalmas vérszívók az egész testére rátelepedtek.

Cara elhúzta a száját a siralmas látványtól.

– Bizonyára hetek óta sodródik a vízben.

– Hetek? Annál sokkal régebb óta – válaszolta Flo. – Ezek a szerencsétlenek csak lebegnek a vízen, és nem tudnak lebukni, hogy vadásszanak, így ez a szegény kislány valószínűleg hónapok óta nem evett. Olyan vékony a nyaka... Csupa csont és bőr. – Flo csettintett a nyelvével. – Nem tudom, túléli-e.

– Még nem pusztult el – állapította meg Toy, aki odament hozzájuk az állat mellé. Úgy érezte, meg kell védenie a teknőst, amit megmentett. – Engem mindig megdöbbsent, milyen szívósak tudnak lenni a tengeri teknősök. Nem vagyok hajlandó lemondani róla.

– Azt el kell ismerni, hogy szép nagy leányzó – állapította meg Brett, aki szintén közelebb lépett a kis Lovie-val.

– Lássuk, mekkora! – Cara elővett a hátizsákjából egy mérőszalagot, és fürgén megmérte az állatot. Sorolta a számokat Flónak, aki felírta őket a jegyzetfüzetébe. Lovie lekéredzkedett Brett karjából, egyrészt kíváncsi volt, másrészt elborzadt a teknős állapotától.

Toy a farzsebébe dugta az ujjait. A kora esti hűvös szél mintha egyenesen áthatolt volna a vizes ruháin.

– Egyik szélétől a másikig százegy centiméteres a páncél – kiáltotta Cara. – Úgy becsülöm, jóval kilencven kiló fölött lehet.

Flo leporolta a kezét.

– Nos, ennyi. Azt hiszem, jobb lesz, ha felhívom DuBose-t a Természeti Erőforrások Hivatalában, hogy jöjjön el érte.

– Én is felhívhatom az Akváriumot – vetette fel Toy.

Cara ránézett az órájára.

– Elmúlt hat óra. DuBose már nincs az irodájában.

– Valóban, de van egy hivatali forróvonal – válaszolta Flo.
– Valaki kijön.

– Nagy valószínűséggel holnap – tette hozzá Brett.

– A hivatal nem foglalkozik gyógyítással – jegyezte meg Cara, és becipzározta a hátizsákját. – Mihez kezdenek egy élő teknőssel?

Flo megvonta a vállát.

– Van jobb ötletetek?

– Én felhívhatom az Akváriumot – ismételte meg Toy ezúttal kicsit hangosabban.

A két nő egyszerre fordította felé a fejét.

– Az Akváriumot? – kérdezte Flo kissé kétkedő hangon.
– És ők mit csinálnak? Hiszen nem fogadnak be tengeri teknősöket.

– Nos, ez nem teljesen igaz, befogadunk – válaszolta Toy.

– Legalábbis eddig már kettőt befogadtunk. Néhány héttel ezelőtt. Valóban nem foglalkoznak gyógyítással, de befogadják az állatot, amíg el nem lehet szállítani egy állatorvoshoz. Nem tudom... Csak eszembe jutott – tette hozzá elbizonytalanodva.

– De ilyenkor már az Akváriumban sincs senki – vetette fel Cara. – Miért a munkaidő lejárta után történik minden sürgős eset? Mintha ez valami szabály lenne.

– De az Akváriumot akkor is felhívhatjuk – erősködött Toy. – Van telefonos ügyeletünk.

– Tényleg? – kérdezte Cara érdeklődve. – Akkor ezt valóban érdemes fontolóra venni.

– A hivatalt akkor is értesíteni kell – jelentette ki Flo.

– A teknősökkel kapcsolatban ők az illetékesek.

– Persze, de ők elakadnak ott, hogy megpróbálnak rehabilitációs helyet találni neki – vitatkozott Toy.

Cara megrázta a fejét.

– Ne húzd fel magad, Flo! Fel fogjuk hívni DuBose-t.

Miközben Cara és Flo megvitatták a helyzetet, Toy elbiggett, a sarka félhold alakú lábnyomokat vájt a homokba. Lovie düledező homokvárához sántikált, megcsodálta a kagylóhéjakat és a hínárokat, amelyekkel a kislány feldíszítette az építményt, majd egy vászontáskába rakosgatta a műanyag vödöröket és a lapátokat.

– Jól vagy?

Toy meglepve nézett fel Brettre, aki mellette állt. Széles vállal eltakarta a parton beszélgető nőket.

– Csak megvágta a lábamat egy kagyló – válaszolta, majd visszafordult a homokozójátékokhoz.

– Tudod, hogy nem erre gondoltam.

Toy a táskába dobott egy homokos lapátot, majd megtámaszkodott a combján, és újra felnézett. Brett csípőre tett kézzel állt, és nyugodt, türelmes arccal fürkészte. Ez annyira

rávallott. A sok szeszélyes nő között mindig Brett volt a meg-ingathatatlan erő. Toy úgy tekintett rá, mintha a bátyja lenne – mindig is vágyott arra, hogy legyen egy bátyja –, és az évek alatt a férfi megtanult úgy olvasni benne, mint egy nyitott könyvben.

– Tényleg úgy gondolod, hogy az Akvárium befogadná a teknőst? – kérdezte Brett.

Toy megvonta a vállát.

– Őszintén szólva, nem tudom. Szóba került, hogy ebben a szezonban befogadnak teknősöket, de még semmi sem dőlt el. Rajtam biztosan nem múlik. – Elbizonytalanodott, majd határozottan hozzátette: – De legalább ez is egy lehetőség.

– Méghozzá jó lehetőség. Tudod, kit kell felhívni?

Toynak mosolyra húzódott a szája, és bólintott.

– Akkor mire vársz? Hívd fel! Nincs szükséged az engedélyünkre. És nekem úgy tűnik, a te ötleted a legjobb.

Toy elővette a vászontáskából a mobiltelefonját, és már előre félt a feladattól, amit önként vállalt el. Ilyen nagy felhajtás után nem visszakozhatott. Brett karba tett kézzel várt, amíg a nő tárcsázta a mentora számát. Toy azt mondogatta magának, hogy bizonyára a hideg, és nem az idegesség tehet róla, hogy az ujjai megdermedtek, de a szíve kalapálása egyértelmű bizonyítékát adta annak, hogy ez a helyzet valóban kellemetlen számára. Hiszen ő csak egy beosztott volt az Akváriumban, aki most az állatállományért felelős igazgatót készül felhívni. Amikor feltámadt a szél, megborzongott.

Jason két csengés után felvette a telefont. A partról nem volt jó a vétel, és Toynak többször meg kellett ismételnie a mondanivalóját, de végül sikerült röviden összefoglalnia a helyzetet. Néhány perces beszélgetés után összecsuksa a telefonját, és diadalittas pillantással felnézett Brettre.

– Jason azt mondta, vigyük be!

– Nahát! Szép munka, kislány!

Toy elégedetten hallgatta Cara és Flo gratulációit, amikor elújságolta nekik a jó hírt.

– Az egyetlen gond – tette hozzá Toy –, hogy az Akvárium reggelig zárva van.

– És mihez kezdünk a teknőssel addig? – kérdezte Flo.

– Amikor gyakornokként dolgoztam Topsailben, a teknős-kórházban – válaszolta Toy –, Jean Beasley mesélt nekem az első beteg teknősről, amire rábukkantak. Nagy álcserapesteknős volt, mint ez. Őt is a vízben lebegve találták. Későre járt, nem volt hová vinniük, ezért Jean garázsába cipelték a szigeten, meleg takarókba bugyolálták, és egész éjjel virrasztottak mellette. Másnap reggel elvitték egy állatkórházba. A teknős még aznap este visszakerült Jean garázsába. – Toy elmosolyodott. – És így kezdődött a Karen Beasley Tengeriteknős-kórház története.

– Csak nem akarsz kórházat alapítani? – élcelődött Flo.

Toy elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Talán majd egyszer. De jelen pillanatban úgy vélem, ideje abbahagynunk a beszélgetést és elvinni ezt a teknőst a tengerpartról. Mindjárt lemegy a nap, Lovie fázik, és én is fázom, ami annyit jelent, hogy a teknős is fázik.

Mintha csak egyetértését akarta volna kifejezni, a teknős elgyötörten megkísérelt lélegzetet venni. Meglehetősen erőtlen próbálkozás volt, mégis elég ahhoz, hogy cselekvésre sarkallja a kis csoportot.

– Nos, ha ők meg tudták csinálni, akkor mi is meg tudjuk – jelentette ki Cara, majd lehajolt, és megragadta a teknős páncélját. – Gyerünk, emberek! Mindenki fogja meg!

Brett az állat oldalához lépett, és megfogta a páncélt. Toy követte a példáját.

– Álljunk meg egy percre! – szólalt meg Flo. – És mégis hová visszük?

– Hát a nyaralóba – válaszolta Cara, és huncutul elvigyorgott. – Mégis hová máshová?